

PATRON

TYGODNIK PARAFII PW. ŚW. BENEDYKTA, CYRYLA I METODEGO - KAZANÓW

NUMER 59, 18.10.2020, XXIX Niedziela Zwykła

LITURGIA (Iz 45, 1. 4-6); (Ps 96 (95), 1 i 3. 4-5. 7-8. 9 i 10ac); (1 Tes 1, 1-5b); Aklamacja (Flp 2, 15d. 16a); (Mt 22, 15-21);

KOMENTARZ

Tak jak podobizna na monecie miała przypominać płacącemu, do kogo ostatecznie należy pieniądz, tak samo nasze podobieństwo do Boga ma nam przypominać, do Kogo ostatecznie zmierza człowiek. Człowiek został stworzony „na obraz i podobieństwo Boże” i to dlatego nasze serce jest niespokojne do momentu, kiedy nie będzie złożone w Bogu. Jedyne, co może zaspokoić głód ludzkiego serca, to poznanie Boga, które może się dokonać w wiecznej szczęśliwości dopiero po śmierci człowieka. A za życia na ziemi nieustannie za Bogiem podążamy, poszukujemy Go, zadajemy Mu pytania, bo jesteśmy głodni Boga. Głód ten źle odczytany próbujemy zaspokajać na własną rękę, pieniędzmi, używkami, pornografią. Głód Boga, głód wiary objawiający się poprzez pytania, a niekiedy wątpliwości, jest dla nas motorem napędowym do sięgania po odpowiedzi, po słowo Boże, po książki i czasopisma katolickie. Wtedy rozwijam swoją wiarę i zaspokajam głód, kiedy otwarty na Boże odpowiedzi szukam ich w dobrych źródłach. Gdy jest we mnie postawa faryzeusza, nie będę umiał przyjąć odpowiedzi od Jezusa, bo to ja zadaję sobie pytania, na które sam sobie odpowiadam; jestem jak Cezar zapatrzony w monetę ze swoim wizerunkiem. Dobry głód jest nam potrzebny. Post – słowo pojawiające się dziś już coraz rzadziej na naszych ustach – miał właśnie taki cel, by czując głód fizyczny, uświadomić sobie, że we mnie jest głód duchowy, i że jedynym, który może go zaspokoić, jest Bóg.

ks. Łukasz Heliniak

Drodzy Czytelnicy!

W mijającym tygodniu świętowaliśmy Dzień Edukacji Narodowej. Dzieciaki z wdzięcznością prezentowały piękne wiersze i piosenki dla swoich nauczycieli, starsi mieli okazję wrócić wspomnieniami do czasów szkolnych. Wielu z nas zapewne myśli, że wraz z końcem edukacji, kończy się możliwość spotkania na naszej drodze nauczyciela. Jak się okazuje, Pan Bóg każdego dnia stawia na naszej drodze nauczycieli różnych specjalności. Na mojej, za co jestem mu bardzo wdzięczna, postawił Nauczyciela Miłości. Nigdy nie poznałam go osobiście. Dzieliło nas 700 km. Mój Nauczyciel Miłości – Kuba.

Urodził się jako jedno z bliźnięt. W wyniku komplikacji porodowych doszło u niego do poważnego niedotlenienia, które doprowadziło do porażenia mózgowego, znacznej wady wzroku i nadmiernego napięcia mięśni. Kręgosłup Kubu na skutek hiperlordozy wygiął się o 130°. Ogrom bólu, który naznaczył całe życie 16-letniego chłopca. Niejeden z nas zupełnie by się załamał. Ale nie Kuba. Mimo niewyobrażalnego cierpienia, każde jego zdjęcie, każdy film, to jeden ogromny uśmiech i wesołe iskierki w oczach. Kubu nie dało się nie pokochać od pierwszego wejrzenia.

Towarzyszyłam Kubie nie wiem od kiedy, nie wiem jak trafiłam na stronę na której jego niesamowita rodzina pisała o jego postępach. Po prostu miałam wrażenie, że Kuba od zawsze był obecny w moim życiu.

Z wielką radością czytałam o rehabilitacji, o sukcesie przeszczepu komórek macierzystych. W ostatnich tygodniach stan Kubu pogorszył się jednak, ból był nie do zniesienia ale on nie przestawał się uśmiechać. Nawet, gdy w kąciu jego oka były łzy...

Historia Kubu jest jednak jeszcze bardziej niezwykła. Niezwykła wiara jego

rodziców i siostry, o której powiedzieć, że wzbudza mój podziw, to za mało. Rodzice Kubusia nigdy nie przestawali wierzyć w moc modlitwy, niejednokrotnie prosząc o duchową łączność z nimi.

Kuba jest Aniołem Wiem to na pewno. I wiem, że jak napisała jego mama Kasia biega już bez bólu na bosaka po niebiańskich łąkach. Wśród nas żyją Aniołowie – nauczyciele Miłości, Dobroci, Cierpliwości. Nie są bohaterami pierwszych stron gazet. W ich oczach, uśmiechu odbija się Niebo. Zwyczajni a równocześnie tak niezwykli. Jak Kuba, mój Nauczyciel Miłości...

„Wielu żyje pośród świata na podobieństwo aniołów. — Dlaczego nie miałbyś i ty?”

Redaktor naczelny – Małgorzata Sztolf

O RAM SŁÓW PARĘ...

W niedzielę 13 września, podczas uroczystej Mszy Świętej, odbyło się poszerzenie parafialnej grupy Ruchu Apostolstwa Młodzieży. Piętnaście młodych osób przyjęło emblemat RAM, czyli widoczny znak przynależności do tej wspólnoty. Na emblemacie widoczny jest krzyż na tle globusa. Na krzyżu widnieją

różne strzałki. Dwie zwrócone w dół oznaczają łaskę Bożą spływającą na każdego z nas. Trzy w górę symbolizują naszą relację z Trójcą Świętą, w której wciąż powinniśmy wzrastać, natomiast po dwie strzałki zwrócone na wschód i zachód pokazują, iż mamy głosić Ewangelię na cały świat. By otrzymać emblemat trzeba należeć do grupy RAM przez dłuższy czas lub można go uzyskać od osoby, która skończyła formację przygotowującą do zostania Animatorem Ruchu Apostolstwa Młodzieży i przyjęła krzyż animatorski. Pewna osoba, która właśnie w ten sposób przyjęła emblemat, mówiła, iż czuje się bardzo doceniona faktem, że obecny animator jej go podarował, gdyż ten przedmiot towarzyszył mu przez cały okres formacyjny, czyli rok czasu, więc niesie za sobą wiele wspomnień. W naszej parafii planowane jest następne wręczenie emblematów młodym, które miałyby przypadać na listopad lub grudzień tego roku. Wspólnota RAM w naszym Kościele

ciągle się powiększa i dochodzi do niej coraz więcej młodzieży, która z wielką chęcią udziela się przy różnych wydarzeniach przy naszej parafii.

Justin Sowa

CZCIJ OJCA SWEGO I MATKĘ SWOJĄ

Czwarte przykazanie Boże brzmi: „Czcij ojca swego i matkę swoją”. Szacunek wobec rodziców wypływa ze czci, jaką człowiek winien żyć wobec Pana Boga. Czasownik „czcij”, oryginalnie po hebrajsku

brzmi kabbed i znaczy: „wyznaj słowem i czynem, że ktoś jest ważny, znaczny”. Szacunek dla rodziców – jak uczy Katechizm – wynika z wdzięczności wobec tych, którzy przez dar życia, swoją miłość i pracę wydali na świat dzieci i pozwolili im wzrastać. Czwarte przykazanie zawiera, jak mówi Biblia, ważną obietnicę.

Nagrodą za szacunek wobec rodziców są: długowieczność, pomyślność, a także Boże błogosławieństwo. Dziecko podczas katechezy szkolnej dowiaduje się, że z czwartego przykazania Bożego wynika, że ma być posłuszne rodzicom. Jednak nie chodzi przecież tylko o sposób odnoszenia się dzieci do starszego pokolenia. Święty Jan Paweł II nauczał, że czwarte przykazanie wzywa rodziców, by żyli w taki sposób, by byli godni czci, do której zobowiązane są dzieci. Trudno sobie bowiem wyobrazić, by dorosłe dzieci szanowały swoich rodziców, gdyby w dzieciństwie nie zostały tego nauczone i tak wychowane. Przecież „czym skorupka za młodu nasiąknie, tym na starość trąci”. „A [wy], ojcowie, nie pobudzajcie do gniewu waszych dzieci, lecz wychowujcie je, stosując karcenie i napominanie Pańskie!” (Ef 6, 4), rodzice zarówno wobec małych, jak i wobec dorosłych dzieci, nie mogą manipulować czwartym przykazaniem, na przykład zobowiązując do ślepego posłuszeństwa. Tym bardziej nie powinni w imię czwartego przykazania zobowiązywać do działań moralnie

niewłaściwych, czy wręcz niegodziwych. Czwarte przykazanie przypomina też dorosłym dzieciom o ich odpowiedzialności za rodziców. „Synu, wspomagaj swego ojca w starości, nie zasmucaj go w jego życiu. A jeśli by nawet rozum stracił, miej wyrozumiałość, nie pogardzaj nim, choć jesteś w pełni sił. Miłosierdzie względem ojca nie pójdzie w zapomnienie (...). Kto porzuca ojca swego, jest jak bluźnierca, a przeklęty przez Pana, kto pobudza do gniewu swą matkę” (Syr 3, 12-16). Wsparcie i opieka wobec starszych rodziców jest także formą wdzięczności za ich opiekę nad dziećmi w wieku niemowlęcym. Jeśli Boga będziemy szanować i kochać ponad wszystko, to łatwiej będzie nam realizować czwarte przykazanie, zarówno w roli dorosłych już dzieci, podejmujących troskę o swoich starszych rodziców, jak i w roli rodziców, którzy swoim życiem powinni objawiać miłość Boga Ojca i być godnymi czci, której domaga się od ich dzieci czwarte przykazanie.

Julia Skalska

ŚW. ŁUKASZ – EWANGELISTA

W dniu dzisiejszym, 18 października, czcimy świętego Łukasza Ewangelistę. Uznaje się go za autora jednej z czterech Ewangelii oraz Dziejów Apostolskich. Wedle tradycji zawartej w pismach historyków kościoła i Ojców Kościoła, święty Łukasz pochodził z Antiochii Syryjskiej. Z zawodu był lekarzem (List do Kolosan 4,14). Miał przyjąć chrzest podczas drugiej podróży misyjnej św. Pawła Apostoła (ok. 50 r. n.e.) i zostać jego uczniem. Był razem z nim w Rzymie, Macedonii i

Grecji stając się jego najwierniejszym towarzyszem. Według przekazów św. Łukasz zmarł w Beocji, mając 84 lata. Miejsce jego grobu nie jest znane. Za najbardziej prawdopodobne miejsce pochówku uważa się Efez lub Teby. W ikonografii świętego pokazuje się często jako malującego lub piszącego. Atrybutami świętego są: byk, wół, księga, zwój, paleta malarska, papier i kamień. Wół (albo cielę) odnoszą się do Łukasza, gdyż są one zwierzętami ofiarnymi, a przypisywana mu Ewangelia rozpoczyna się od opowieści o Zachariaszu, ojcu Jana Chrzciciela, który składa ofiarę w Świątyni (por. Łk 1,5–25). Święty

Łukasz patronuje Hiszpanii, introligatorom, lekarzom, malarzom, rzeźbiarzom, grafikom, historykom, notariuszom i złotnikom, a także naszym naszym kapłanom: ks. Łukaszowi Heliniakowi i ks. Łukaszowi Sowie. Z okazji imienin czcigodnym Solenizantom życzymy wielu łask Bożych, opieki Matki Bożej i Świętego Łukasza. Polecamy ich w naszych modlitwach.

Piotr Piasecki

„OTO JA POŚLIJ MNIE” – fragment orędzia papieża Franciszka na rozpoczynający się tydzień misyjny

W tym roku, naznaczonym cierpieniami i wyzwaniem spowodowanymi przez pandemię Covid 19, to misyjne pielgrzymowanie całego Kościoła trwa nadal w świetle słowa, które znajdujemy w opisie powołania proroka Izajasza: „Oto ja, poślij mnie!” (Iz 6, 8). Jest to nieustannie nowa odpowiedź na pytanie Pana: „Kogo mam posłać?” (tamże). To powołanie pochodzi z serca Boga, z Jego miłosierdzia, które rzuca wyzwanie zarówno Kościołowi, jak i ludzkości w obecnym

kryzysie światowym. „Podobnie, jak uczniów z Ewangelii, ogarnęła nas niespodziewana i gwałtowna burza. Uświadomiliśmy sobie, że jesteśmy w tej samej łodzi, wszyscy słabi i dezorientowani, ale jednocześnie ważni, wszyscy wezwani do wiosłowania razem, wszyscy potrzebujący, by pocieszać się nawzajem. Na tej łodzi... jesteśmy

wszyscy. Tak jak ci uczniowie, którzy mówią jednym głosem i wołają w udręce: „giniemy” (w. 38), tak i my zdaliśmy sobie sprawę, że nie możemy iść naprzód każdy na własną rękę, ale jedynie razem” (Rozważanie na Placu św. Piotra, 27 marca 2020 r.). Jesteśmy naprawdę zaskoczeni, dezorientowani i przestraszeni. Cierpienie i śmierć sprawiają, że doświadczamy naszej ludzkiej kruchości; ale jednocześnie wszyscy dostrzegamy silne pragnienie życia i wyzwolenia od zła. W tym kontekście, powołanie do misji, zaproszenie do wyjścia ze swoich ograniczeń ze względu na miłość Boga i bliźniego jawi się jako szansa dzielenia się, służby, wstawiennictwa. Misja, którą Bóg powierza każdemu z nas, sprawia, że przechodzimy od bojaźliwego i zamkniętego

„ja” do „ja” odnalezionego i odnowionego przez dar z siebie. Zrozumienie tego, co Bóg nam mówi w tych czasach pandemii, staje się wyzwaniem także dla misji Kościoła. Choroba, cierpienie, strach i izolacja wzywają nas do zadawania sobie pytań. Ubóstwo osób

umierających samotnie, tych, którzy są pozostawieni sami sobie, tracących pracę i płacę, tych, którzy nie mają domu i pożywienia, każe się nam zastanowić. Zmuszeni do dystansu fizycznego i do pozostawiania w domu,

jesteśmy zaproszeni do ponownego odkrycia, że potrzebujemy relacji społecznych, a także wspólnotowej relacji z Bogiem. Sytuacja ta, nie powiększając naszej nieufności i obojętności, powinna skłonić nas do zwrócenia większej uwagi na nasz sposób odnoszenia się do innych. A modlitwa, w której Bóg dotyka i porusza nasze serca, otwiera nas na potrzebę miłości, godności i wolności naszych braci, a także na troskę o całe stworzenie. Niemożność gromadzenia się jako Kościoła w celu sprawowania Eucharystii sprawia, że mamy udział w sytuacji wielu wspólnot chrześcijańskich, które nie mogą odprawiać Mszy św. w każdą niedzielę. W tym kontekście jest do nas ponownie skierowane pytanie, które zadaje nam Bóg: „Kogo mam posłać?”, i oczekuje On od nas wielkodusznej i stanowczej odpowiedzi: „Oto ja, poślįj mnie!” (Iz 6, 8). Bóg wciąż szuka, kogo mógłby posłać na świat i do narodów, aby dawać świadectwo o Jego miłości, o Jego zbawieniu od grzechu i śmierci, Jego wyzwoleniu od zła (por. Mt 9, 35-38; Łk 10, 1-12).

Ogłoszenia i Ciekawostki

1. 1 PAŹDZIERNIKA ROZPOCZĄŁ SIĘ W SEMINARIUM KOLEJNY ROK AKADEMICKI 2020/2021.

Inauguracja rozpoczęła się o godz. 9:30 w kaplicy seminaryjnej od Eucharystii, której przewodniczył Ks. rektor Konrad Dyrda.

Dalsza część inauguracji odbyła się w Auli Instytutu Teologicznego. Z

powodu panującej sytuacji epidemiologicznej odbyła się ona w okrojonej formie oraz gronie słuchaczy. Po słowie wstępnym Księdza Rektora Konrada Dyrdy nastąpiło przedstawienie sprawozdania za miniony rok akademicki przez Ks. Wicerektora Marka Machałę. Kolejnym punktem programu był krótki wykład na temat historii i współpracy Seminarium oraz UPJPII w Krakowie, wygłoszony przez Ks. Łukasza Haducha, jednego z ojców duchownych Seminarium. Dalej odbyła się immatrykulacja alumnów kursu I, po raz pierwszy otrzymując indeksy Uniwersytetu Papieskiego JPII w Krakowie. Wśród alumnów pierwszego roku jest również pochodzący z naszej parafii Maksymilian Kuc. Na nowy rok formacyjny Księżom Przełożonym, Profesorom i Alumnom życzymy wielu łask Bożych!

PRZEPISY DOMOWE

GRZANKI

Składniki :

1 chleb
 1/2 pętka kiełbasy
 4 małe pomidory
 150 g żółtego sera
 200g pieczarek
 pęczek koperku
 3 łyżki majonezu

Przygotowanie: Farsz: najpierw kroimy w kostkę kiełbasę, pomidory i pieczarki. Trzemy ser na tarce. Kroimy pęczek koperku. Wszystko wrzucamy do miski przyprawiamy solą, pieprzem, dodajemy 3 łyżki majonezu i mieszamy. Pokrojony chleb wykładamy na blachę i nakładamy farsz. Zapiekanki wkładamy do piekarnika rozgrzanego do 200 stopni na około 10 minut.

SMACZNEGO!!!

Przygotował Dominik Wiącek

KĄCIK MŁODEGO CZYTELNIKA

PATRON

(Stronę przygotowały Wiktoria Zarzycka i Julia Bąk)

ZNAJDŹ 6 RÓŻNIC MIĘDZY OBRAZKAMI

ADORACJE RÓŻ RÓŻAŃCOWYCH

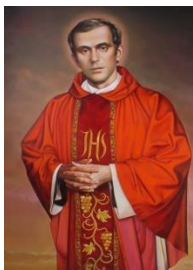
Październik 2020 – Godz. 17:15

- 19 października - Róża św. Jana Pawła II (15)
- 20 października - „Matki w Modlitwie”
- 21 października - Akcja Katolicka
- 22 października - Róża św. Jana Pawła II (15)
- 23 października - Domowy Kościół
- 24 października - Róża św. Jana Chrzciciela (14)
- 25 października - Róża św. Piotra i Pawła (17)

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

1. W rozpoczętym dziś Tygodniu Misyjnym obchodzonym pod hasłem: „Oto ja, poslij mnie”, będziemy modlić się za misjonarzy i kraje misyjne. Na misje przekażemy także dzisiejszą składkę, (w tej intencji ofiarujemy również nabożeństwo różańcowe o godz. 17:15).

2. W poniedziałek w liturgii wspominamy bł. ks. Jerzego Popiełuszko i przeżywamy Narodowy Dzień Pamięci Duchownych Niezłomnych, zapraszamy na całodzienną adorację Najświętszego Sakramentu.

3. We wtorek w liturgii wspominamy św. Jana Kantego, prezbitera.

4. W środę podczas nabożeństwa różańcowego odprawimy Nowennę do Matki Bożej Łaskawej.

5. W czwartek przypada liturgiczne wspomnienie św. Jana Pawła II.

6. W sobotę w liturgii wspominamy bł. ks. Jana Balickiego, zachęcamy do włączenia się w Dzieło Pomocy Powołaniom im. bł. ks. Jana, by modlitwą wspierać powołanych oraz wypraszać nowe powołania kapłańskie, zakonne i misyjne. Z tyłu naszego kościoła znajdują się stosowne deklaracje.

7. W przyszłą niedzielę pamiętajmy o zmianie czasu na zimowy.

8. Przypominamy, że z tyłu naszego kościoła wyłożone są kartki wypominkowe na listopad. Na kartkach znajdują się podane daty, które oznaczają dzień czytania imion zmarłych. Czytelnie wypisane kartki prosimy składać do skrzynki w zakrystii. W listopadzie po Mszach świętych wieczornych będzie codziennie odmawiana Koronka do Miłosierdzia Bożego za zmarłych wspominanych w wypominkach, za zmarłych zostaną także odprawione Msze święte we wszystkie piątki listopada o godz. 18:00.

10 . Z Dekretu Metropolity Przemyskiego: „Mając na uwadze ograniczenia dotyczące liczby uczestników zgromadzeń religijnych dla wiernych przebywających w tzw. „strefie żółtej” i w „strefie czerwonej” zgodnie z kan. 87 § 1, 1245 i kan. 1248 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego **udziela ogólną dyspensę od obowiązku niedzielного uczestnictwa we Mszy Świętej**, począwszy od niedzieli 18 października br., **osobom przebywających w takich strefach w okresie ich obowiązywania**. Skorzystanie z dyspensy oznacza, że nieobecność na Mszy niedzielnej we wskazanym czasie nie jest grzechem. Jednocześnie zachęcam, aby osoby korzystające z dyspensy trwały na osobistej i rodzinnej modlitwie. Zachęcam szczególnie do duchowej łączności ze wspólnotą Kościoła poprzez transmisje radiowe w Radiu FARA oraz za pośrednictwem lokalnych i ogólnopolskich rozgłośni radiowych i stacji telewizyjnych”.

Adres e-mail redakcji: tygodnikparafialny.patron@wp.pl

ZESPÓŁ REDAKCYJNY

Redaktor Naczelny: Małgorzata Sztolf, Kuba Zajac

Strona dla dzieci: Wiktoria Zarzycka i Julia Bąk

Ogłoszenia i ciekawostki: Dawid Biliński, Dominik Wiącek, Piotr Piasecki, Magdalena Babieccko

Artykuły: Małgorzata Sztolf, Kuba Zajac, Martyna Tas, Aleksandra Bułatek, Piotr Piasecki, Julia Skalska, Jakub Koperski, Łukasz Sztolf, Anita Koptyńska

Opiekun duchowy: ks. Łukasz Heliniak